

være afhængig af det private Erhvervs Tilfældigheder, det at være ansat i Stat og Kommune skulde borge for, at man blev behandlet mindst ligesaa hensynsfuldt og blev lønnet mindst lige saa godt som i det private Erhverv. Jeg mener, at det offentlige bør i det Spørgsmaal gaa foran og vise det private Erhverv Vejen, idet jeg gaar ud fra, at alle ere enige om, at det vilde være godt og heldigt, om man kunde hæve den arbejdende Stand til et højere Niveau, end den staar paa for Øjeblikket.

Det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow) sagde saa som Argument for, at der muligvis ikke behøvedes saa store Lønninger, som der er foreslaaet paa det foreliggende Forslag, at der var jo Tusinder af Ansøgninger til alle disse Bestillinger. Naar der skulde antages en Portør, var der maaske Hundrede, ja, flere Hundrede Ansøgere, og det er vistnok — desværre kan jeg sige — ganske rigtigt. Men jeg vil rigtignok sige, at det Standpunkt, at man skal sætte Lønnen, eftersom der er mange Ansøgere til, er i Bund og Grund et reaktionært Standpunkt, som jeg under ingen Omstændigheder kan godkende. I forrige Rigsdagssamling behandlede vi forskellige andre Lønningslove, og deriblandt var der nogle, der omfattede Lønningerne til den højere ministerielle Administrations Embedsmænd, Departementschefer, Kontorchefer og saa fremdeles. Der var Tale om Forhøjelse af Lønninger fra 4,000 Kr. op efter til 8,000 Kr., men den Gang talte det ærede Medlem fra Maribo ikke om, at man skulde lade Lønnen staa i et vist Forhold til, hvor mange der var, der vilde have de Pladser. Det ærede Medlem stod ikke op og sagde: Der er saamænd nok, der ville være Departementschefer og Kontorchefer, selv om Lønnen ikke bliver saa høj som paa denne Lov. Saaledes talte det ærede Medlem ikke den Gang, men nu, hvor det er de mindre bemidlede, der er Tale om, synes det ærede Medlem nok, at vi kunne bruge dette, om der er mange, der søge disse Pladser eller ej, som Maalestok for Lønningernes Fastsættelse. Jeg kan ikke tro, at det kan være ret manges Mening, at en saadan Betragtning skal lægges til Grund, der er i alt Fald ingen andre Steder i Staten, hvor man lægger Antallet af Ansøgere til Grund ved Ansættelse af Lønnen; og jeg vil ikke antage, der er andre end det ærede Medlem fra Maribo, der holder paa dette Princip, thi det Princip er man jo ved at komme væk fra i

alle mulige Forhold. I gamle Dage, forinden Fagforeningerne fik nogen Indflydelse paa Arbejdsforholdene, var det Princip eneraadende. Var der mange Ansøgere til en Plads, sank Lønnen ned til et Lavmaal; var der derimod ringe Tilbud af Arbejds-kraft, steg Lønnen, men efterhaanden som Arbejderne have faaet Indflydelse paa Lønforholdene, er dette Forhold i alt Fald i nogen Grad forrykket til det bedre, idet man har sluttet faste Overenskomster rundt omkring i de forskellige Fag, hvorefter der skal betales ens, hvad enten der er mange, eller der kun er faa, der søge Pladserne. Det maa det ærede Medlem fra Maribo jo dog vide, da han vel sagtens ligesom andre Arbejdsgivere har Overenskomster med sine Arbejdere; om der saa er 100 Typografer, som staa udenfor „Stiftstidenden“s Trykkeri og søge en ledig Plads, saa kan han ikke faa en Typograf for en ringere Betaling end den, der staar i Overenskomsten. Noget ganske tilsvarende synes jeg, det er med Lønningslovene for Statens Vedkommende, og ligesom det ærede Medlem vistnok neppe vil sige, at det er et forkert Forhold, dette med gensidige Overenskomster, men at man derimod burde have det saaledes, at en Arbejdsgiver kunde tage sine Arbejdere til den Pris, han kunde faa dem, ligesaa lidt tror jeg, han ved nøjere Eftertanke vil fastholde den Tanke, at man skulde ned-sætte Lønnen i Forhold til, hvor mange Ansøgere der var om Pladsen.

Det ærede Medlem fra Verringe (Lindø) udtalte, at der ikke havde været Tilfredshed at spore med denne Lønningslov. En lignende Udtalelse faldt ved anden Behandling fra den ærede Ordfører. Den Gang gendrev jeg denne Udtalelse, hvilket formodentlig det ærede Medlem fra Verringe har overhørt, idet jeg udtalte, at der netop fra mange Sider havde været udtalt Tilfredshed med Lønningslovene. Jeg har ogsaa selv udtalt Tilfredshed med dem, baade ved første og anden Behandling. Til Trods for, at man ved anden Behandling havde beskaaret Lønningerne ganske betydeligt, udtalte jeg, at man dog kunde være tilfreds med Løven, saaledes som den forelaa, eller i alt Fald være glad over, at den ikke var bleven daarligere. Men ved første Behandling udtalte jeg absolut min Tilfredshed med de rundelige Lønninger, og ved anden Behandling oplyste jeg, at man i Udvalget havde faaet Bekræftelse paa, hvad jeg sagde, at der gentagne Gange fra Etaternes Lønningsudvalgs Side var udtalt Tilfredshed med